

Nedtælling til Jesu fødsel

... som Herrens engel forkyndte det for Josef og Maria

Af Eskild Særkjær

Vi skal i tankerne gå tilbage til det tidspunkt i historien, hvor Herrens engel kom til Josef og Maria med budskabet om, at, nu er den tid kommet, som alle profeter har vidnet om, nemlig den, at Jesus Kristus, jødernes konge og verdens frelser 'nu' skal komme til jorden ved jomfru Maria.

I Luk. 1:30-33+35 kan vi læse, hvad det var, at engelen sagde til jomfru Maria:

'Og se, du skal undfange og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Højestes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids, hans faders, trone. Han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans kongedømme..'. Og engelen.. sagde til hende: Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig; derfor skal også det, som fødes, kaldes helligt, Guds Søn'.

'Mig ske efter dit ord', sagde Maria til englen, inden han forlod hende. Vi kan forestille os, at hun straks havde skyndt sig hen til Josef, sin trolovede, for at fortælle ham om alt det, som englen havde sagt til hende. Men vi læser, at Josef tvivlede på, at det kunne passe, og derfor tænkte han på skille sig fra hende i stilhed. Men inden, han kom så langt, så sendte Gud igen sin engel, men denne gang til Josef. Denne beretning finder vi i Matt. 1:20-23:

'Mens han [Josef] tænkte på dette [nemlig, at skille sig fra Maria]: Se, da viste en Herrens engel sig for ham i en drøm og sagde: 'Josef, Davids søn! Frygt ikke for at hjemføre Maria som din hustru; thi det barn, hun venter, er undfanget ved Helligånden. Hun skal føde en søn, og ham skal du give navnet Jesus; thi han skal frelse sit folk fra dets synder. Alt dette skete, for at det skulle gå i opfyldelse, som Herren talte ved profeten, der siger: 'Se, jomfruen skal blive frugtsommelig og skal føde en søn, og man skal give ham navnet Immanuel! (det betyder: Gud med os)'

Nu var Josef også blevet overbevist om, at Guds lovede Messias ville blive undfanget og født af Maria, hans trolovede. Vi kan sagtens forestille os, at de begge - i tiden derefter - har talt meget om dette med hinanden – og grublet og grundet over de mange messiasprofetier, som englen havde henvist til, men som nu var ved at gå i opfyldelse.

Det er sandsynligt, at de begge kendte til profetien om jomfrufødslen i Es. 7:14, som englen havde talt om - i alle fald Josef, idet han, ligesom alle de andre jødiske drenge, havde gået i den lokale synagoge for at læse og skrive, men også for at blive oplært i skrifterne, herunder også dens mange messiasprofetier.

Måske har de i den forbindelse talt om den kendte messiasprofeti i 1. Mos. 3:15, hvor vi læser om, hvad Gud sagde [til djævelen]:

'Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem din sæd og hendes sæd/æt, den [på grundsproget står 'Han'] skal knuse dit hoved [dvs. fjerne Satans forbandelsen], og du skal hugge den/ham i hælen'.

Gud giver altså allerede her i forbindelse med syndefaldet – den første profeti i bibelen om, at han vil sende en frelser til dem, som vil befri mennesket fra syndefaldets forbandelse – og det vil han

[altså Messias] gøre ved at knuse Satans hoved [dvs. Satans magt]. Men, for at kunne gøre det, må han nødvendigvis være ubesmittet af synden: Han må være syndfri og fødes overnaturligt. I dette vers giver Gud os derfor disse to profetiske udsagn om Jesu fødsel:

1. på hebraisk er ordet 'sæd' [æt] skrevet i ental – og det fremgår tydeligt, at der er tale om én bestemt efterkommer – og vi det er Kristus, jfr. Gal. 3:16.
2. udtrykket 'kvindens sæd henviser til, at dette barn skal fødes uden mandens medvirken. Det må nødvendigvis betyde, at han vil blive født overnaturligt, som bibelen da også har tydeliggjort senere.

Jeg kan forestille mig, at Josef og Maria også har talt meget om, hvorfor englen havde understreget, at Messias skal kaldes Yahshua, som er det hebraiske navn på Jesus.

Som vi ved, betyder Yahshua: 'Herren frelser' eller Herrens frelse. Den fulde betydning af dette navn finder vi i de ord, som englen sagde [og som er gengivet i Matt. 1:21]:

'Ham skal du give navnet Jesus; THI han skal frelse sit folk fra dets synder'.

Ordene om, at Jesus skal frelse sit folk, betyder selvfølgelig, at Jesus selv er Herren - altså den samme Gud, som var med sit folk i GT, men som nu skulle komme til jorden som et menneske.

Jeg havde for nylig en samtale med en fra Jehovas Vidne, der som bekendt benægter, at Jesus er Gud. I samtalens forløb forsøgte han at bevise, at han havde ret – hans trumf-argument var: Hvis Jesus virkelig er Gud, hvorfor fik så ikke navnet Jehova i stedet for Jesu navn? [Her vil jeg lige indskyde, at ordet Jehova er en misvisende og forkert tolkning af Guds navn, Jahve].

Ja, hvorfor blev Jesu egentlig ikke kaldt for Jahve [Herren]? Svaret er at, det gjorde han også! Tænk bare på de mange steder, hvor Jesu omtales som Herren i NT. I forbindelse med Jesu fødsel læser vi fx om, at hyrderne hørte en røst fra himmelen, som sagde:

Thi eder er i dag en frelser født i Davids by, han er Kristus, Herren [altså Messias, Jahve].

Et andet eksempel finder vi i forbindelse med Jesu opstandelse, som bliver omtalt på denne måde i Luk. 24:34:

'Herren [Jahve] er virkelig opstanden og set af Simon'.

For resten henviser også selve navnet Jesu til, at han er Gud. Vi så det før i udlægningen af hans navn i Matt. 1:21, hvor vi læste, at Jesus skal frelse **sit** folk [fordi han er Herren Gud]. Derfor siger Gud [Faderen] da også i profetien om Jesus i 2. Mos. 23:21, at 'mit navn er i ham'. Guds navn finder vi altså også i Jesu [hebraiske] navn, Yahshua, hvor første stavelse 'Yah' er en almindelig forkortelse af Guds navn Yahve i GT – som det fx også sker i ordet Halleluja.

Yahshua [Jesus] er da også et af Guds evige navne, og derfor har Han også mange gange åbenbaret sig under dette navn i skriften. Det har han sikkert gjort, for at vi bedre kan forstå, at det er Jesus, som er Messias, Davids søn – og samtidig hermed er han Herren, Gud/Guds søn.

Gud åbenbaret sig ved navnet Yahshua mindst 100 gange i GT. Jeg vil dog nøjes med at citere tre af disse:

- 1]: Det første er fra det sted i 2. Mos. [15:2], som vi kalder for 'Israels lovsang':
'Herren er min styrke og min lovsang, og han blev mig til frelse. Han er min Gud, og jeg vil prise ham..' [Grundsproget: Jahve er min styrke og min lovsang, og han blev min Yahshua].
- 2]: Det næste eksempel er fra Es. 2:2-3, hvor Yahshua nævnes i alt tre gange i de to vers:
'Se, Gud er min frelse, jeg er trøstig og uden frygt; thi Herren er min styrke og min lovsang, og han blev mig til frelse. I skal øse vand med glæde af frelsens kilder'.

To dejlige vers, som taler om Guds frelse. Men desværre kan man ikke ud fra den danske oversættelse se, at der er tale om Jesus [Yahshua]. Efter grundteksten står der nemlig:

'Se, den almægtige er min Yahshua, jeg er trøstig og uden frygt; thi Jahve er min styrke og min lovsang, og han [altså Jahve] blev også min Yahshua. I skal øse vand med glæde af Yahshuas' kilder'.

Læg mærke til, at også her er det Herren Jesus, som bliver omtalt og beskrevet som den, der frelser. Den bagvedliggende betydning i beskrivelsen af disse tre udsagn er:

- 1: 'Se, den almægtige er min Yahshua' [her henvises der til Jesus i sin evige eksistens];
- 2: 'Han (Gud) blev også min Yahshua' [det skete, da han fjernede min synd på Golgata].
- 3: 'Derfor skal I med glæde drage vand ud af Yahshuas kilder [det henviser til, at vi for evigt skal leve ved ham og få vores tørst slukket hos ham].

3]: Det sidste eksempel, som har jeg valgt at tage med her [i denne gennemgang], står i Es. 62:11
'Se, Herren lader det høres til jordens ende: 'Sig til Zions datter: Se, din Yahshua kommer, se, hans løn er med ham, hans vinding foran ham!'

Læg mærke til, at ordet Yahshua [som er oversat med udsagnsordet 'frelse'] igen er beskrevet som et navneord, fordi dette ord/navn henviser til Jesus, som ifølge profetierne vil komme til verden som Messias, Davids søn og Guds Søn.

Det er altså Herren, Gud, den almægtige, der kommer til jorden ved Yahshua Ha'Massiah [Jesus Kristus]. Det er i øvrigt også det, som hans navn Immanuel henviser til! I den danske bibel forklares det, at Immanuel betyder 'Gud med os' – men det er ikke helt korrekt. På grundsproget står der nemlig, at han skal kaldes 'Gud' – thi han er med os. Verset giver os altså både et af Jesu navne [El/Gud], samt en udlægning af, hvad navnet betyder: Jesus er Gud, og derfor er han med os.

Derfor fortsætter Esajas, som profetien om Immanuel er hentet fra, da også med at beskrive hans komme på denne måde:

'Thi et barn er født os, en søn er os givet, på hans skuldre skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste', Es. 9:6.

Igen og igen vidner GT om, at det er Herren selv, som skal fødes som et menneske, for at han kan/skal blive den retmæssige 'himmelske' arving til Davids trone. En af disse profetier finder vi i 2. Sam. 7, hvor vi læser om, at Gud sendte profeten Natan til David med denne forjættelse til ham:

V 12: Når dine dage er omme og du hviler hos dine fædre, vil jeg oprejse din sæd, som udgår af dit liv, og grundfæste hans kongedømme. [der tales altså ikke om Salomo, for han var jo allerede blevet født, men der profeteres om én, som kommer senere]

V 13 Han skal bygge mit navn et hus, og jeg vil grundfæste hans kongedømme evindeligt.

David var altså godt klar over, at denne profeti ikke handlede om sin søn, Salomo, men derimod om Messias, som også skal være og kaldes Davids søn. Senere i kapitlet læser vi derfor om, at han lovpriste Gud og sagde:

'Herre, du gav også [altså ud over alt det andet] din tjeners hus forjættelser for fjerne tider'.

I Jer. 23:5-6 står der endnu mere om Messias, der skal komme som Davids søn oprette et evigt kongedømme.

"Se, dage skal komme, lyder det fra Herren, da jeg opvækker David en retfærdig spire, og han skal herske som konge og handle viselig og øve ret og retfærd i landet. I hans dage skal Juda frelses og Israel bo trygt. Og det navn, man skal give ham, er: Herren vor Retfærdighed".

I skriften bliver Davids spire ofte omtalt som en beskrivelse på Davids søn og arving – og altid med en henvisning til, at han også er Gud. Det er altså Davids spire [som på samme tid er Davids Søn og Guds Søn], der skal herske som konge.. og øve ret og retfærd, når han kommer. Ordet retfærd betyder i øvrigt retfærdighed, dvs., at Gud retfærdiggør den, som tror på ham. Derfor står der også om ham, at det navn, man skal give ham, er 'Herren vor retfærdighed' [i betydningen: Hans navn skal være 'Herren' [thi han] er vor Retfærdighed] - hvilket selvfølgelig igen betyder, at det er Jesus Kristus [Yahshua Ha'Massiah], som er Herren, Gud. I forbindelse med ordene i disse vers vil jeg læse følgende vidnesbyrd, som er hentet fra bogen 'Kristus i det gamle testamente' [Oslo 1974]. Her fortæller den finske israelsmissionær Risto Santala, hvordan han i en studiegruppe for jødiske unge oplevede, at da de kom til dette sted i Jeremias og læste, at Messias er Herren, så råbte de og skreg: 'Bibelen er forfalsket'! De kunne nemlig ikke acceptere, at 'navnet' (som jøder bruger i stedet for Herrens navn) kunne sættes på et menneske [ikke engang på Messias]. Roligt svarede Santala, at de kunne gå hjem og se efter i deres egne bibler, og så kunne de tales ved senere. Nogle dage efter kom de unge tilbage og udbød: 'Der står det samme i vore bibler: Messias er [altså] Gud'. Disse unge havde fået øje på selve grundsandheden om Messias' person, at det store hellige navn Jahve bruges om ham – hvilket selvfølgelig betyder [og er et skriftmæssigt bevis på], at Messias [Jesus Kristus] er Gud Herren.

Vi har nu prøvet at forestille os, hvad Josef og Maria har tænkt på og talt om i de ni måneder, som der skulle gå, inden de efter en lang og trættende rejse var ankommet til Betlehem. På et tidspunkt var de sikkert været meget bekymret over, at de ikke kunne finde et sted, hvor de kunne overnatte, fordi der var så mange mennesker i byen, som var kommet ligesom dem selv for at blive 'skrevet i mandtal' [optalt]. Og som det mest uheldige tidspunkt af alt: Maria havde begyndt at få veer, så det hastede med at finde et godt sted:

Nej for resten – det var ikke et uheldigt tidspunkt, selv om det kunne se sådan ud: For det skete, for at skriften skulle gå i opfyldelse, som sagde, at Jesus skulle fødes i Betlehem, se Mika. 5:1. Derfor slutter nedtællingen til Jesu fødsel med disse ord i Luk. 2:6-7:

Og det skete, mens de var der, kom tiden, at hun skulle føde. Og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem i herberget.

Thi eder er en frelser født i Davids by; Han er Kristus, Herren

Han er det eneste menneske, som er født til at skulle dø
Han er det eneste menneske, som er født, for at vi skulle leve ved ham.

[Til toppen af siden](#)

Hvis denne side ikke er fundet via forsiden, så [klik venligst her](#) for at få adgang til flere artikler